

Viața nemaiîpomenită
a marelui
Gargantua
tatăl lui Pantagruel

ticluită odinioară

de François Rabelais

și povestită pentru copii

de Ileana și de Romulus Vulpescu

FRANÇOYS RABELAIS (ALC
OFRYBAS) DOCTEUR EN MÉ
DECINE & PR
OFESSEUR EN ASTROLOGIE &
RACTEUR DE QUINCE
NCE 1494-1553.

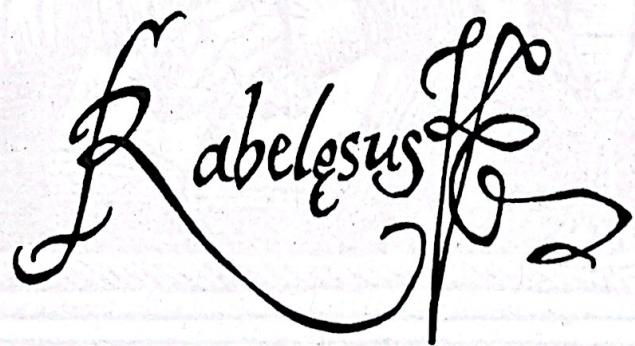

Rabelais

CITITORILOR

Prieteni cititori, citindu-mi carte,
Lăsați orice gând rău ce v-ar da ghes
Și supărarea nu vă fie partea
Căci stricăciuni îintr-însa n-am cules.
Desăvârșită nu-i, bine-nțeles,
Și-o să-nvătați, cel mult, a râde-n lege
Alt țel nu-și poate inima-mi alege
Văzând ce griji prind să vă necăjească:
Eu numai despre râs scriu, se-nțelege,
Căci râsu-i partea omului firească.

Trăiți voioși!

Kabelesus

CUVÂNT ÎNAINTE AL SCRITORULUI

Prea iubiții mei, luați aminte la ce-am să vă spun, căci vouă vă sunt închinate scrierile mele: în dialogul intitulat *Banchetul*, al filosofului grec Platon, Alcibiade, vestitul general atenian, lăudând pe dascălul său Socrate, fără-ndodială, cel mai mare dintre filosofi, îl asemăna, printre altele, sileniilor.

Pe vremuri li se zicea silenii unor cutiuțe aproape la fel cu acelea pe care le putem vedea și astăzi prin spițerii, și care-aveau desenate pe capace tot felul de comédi și prăpăstii cum ar fi: zgripturoaice, fauni, gâște cu zăbale, iepuri cu coarne, rațe cu șa, țapi cu aripi, cerbi între hulube și alte-asemenea mâzgăleli, ticluite anume ca să-i facă pe oameni să râdă. La fel se pare că ar fi fost și Silene, un zeu pe care vechii greci îl socoteau caraghiosul Olimpului. Dar înăuntrul cutiuțelor se păstrau lucrurile cele mai de soi ca: balsam, chihlimbar, scorțisoară, alifii de mosc și de zibetă, leacuri preparate din pietre prețioase pisate. Așa zice Alcibiade că ar fi stat lucrurile și cu Socrate, pentru că, dacă l-ai fi prețuit după înfățișare, n-ai fi dat pe el nici o ceapă degerată, atâtă era de pocit la trup și de vrednic de luat în râs la port: cu nasul îmbârligat, căutătura de taur, chip de smintit, țopârlan, șleampăt, lipsit de pricopseală, nepriceput și neajutorat în treburile republicei și, pe deasupra, chicotind cât e ziua de mare și bând la cot cu te miri cine, luându-le toate-n zeflemea și ascunzându-și cu grija marea și minunata lui știință; dar dacă deschideai cutia aflai într-însa o cerească și de neprețuit tămadă: înțelepciune mai presus de cea omenească, virtute nemaiîntâlnită, îndrăzneală neînduplecată, cumpătare nemaipomenită, mulțumire și împăcare, siguranță desăvârșită...

După părerea voastră, ce scop anume credeți că aş urmări cu cele pe care vi le-am spus până acum? Iată, am să vă lămuresc tot eu: anume ca voi, destoinicii mei învățăcei și poate și alte câteva minti curioase, citind năstrușnicele titluri ale unor cărți născocite de mine, ca *Gargantua*, *Pantagruel*, *Uscă-dușcă*, *Despre bob cu slănină* și altele, să nu vă pripiti a spune că-n ele n-ar fi înfățișate decât pozne, năzdrăvăni și cai verzi pe pereti, potrivit faptului că firma, adică titlul, fără vreun temei anume, face ca, de obicei, să fie luată-n râs și bătaie de joc și cartea cu pricina. Munca omului însă, nu se cade să fie privită cu atâtă ușurătate, căci și voi știți că nu haina face pe om.

De aceea, se cuvine să deschideți cartea și cu grija să cântăriți tot ce e cuprins într-însa și atunci aveți să vă dați seama că doctoria dinuntru e mai ceva decât s-ar fi crezut după cutie, că adică materia dezbatută în ea nu-i atât de sugubeață cum lasă a se-nțelege titlul.